

10 mei 2008

Special Eco

Californië, het
betere Amerika

Land van hightech &
levensvreugde

- Eric Beauduin geeft leer
tweede leven
- Duurzaam in Dressing Right
- Reizen met een
slakkengangetje
- De trasheschoen
van Nike

A close-up portrait of a man with dark, slightly messy hair, wearing a white t-shirt and a thin necklace. He is holding two bunches of green lettuce leaves, one in each hand. The background is a solid green color.

Jamie
Oliver

De chef met groene vingers

ERIC BEAUDUIN & het tweede leven van leer

Brusselaar Eric Beauduin combineert zijn roeping, ontwerpen van leren accessoires, met zijn engagement voor het milieu. Hij gaat bij Spullenhulp op zoek naar oude leren jassen en maakt er exclusieve handtassen van. "Leer dat al een leven achter de rug heeft, maakt de stukken alleen maar unieker."

DOOR KIM DE CRAENE / FOTO'S FILIP CLAUS

Van Spullenhulp

In de kelder van het atelier van de accessoiremaker Eric Beauduin hangen een honderdtal oude, leren vesten. Ze zijn gerangschikt per kleur en verspreiden een typische tweedehandsgeur. "Mocht er nieuw leer hangen, zou het hier nog harder stinken, hoor", zegt Beauduin. "Maar ja, goed ruiken doet het niet. In het distributiecentrum van Spullenhulp, waar ik mijn jassen zoek, gebruiken ze een sterk desinfecterend product om de jassen schoon te maken. Het is dat product dat je ruikt. Zwart leer is het populairst, dat gebruik ik het meest en

koop ik ook continu aan. Grijs doet het ook goed, net als chocolade- en kastanjebruin." Er hangen nog verschillende tinten groen, maar groen is passé, een kleur van voeige zomer. Beauduin, een oud La Cambrestudent, koopt de mantels op per kilo bij Spullenhulp, waar hij al gaat sinds zijn studententijd. Wanneer hij jassen aankoopt, houdt hij een paar dingen goed in het oog. "De zakken zijn heel belangrijk, daar ontwerp ik mijn tas rond. Verder ga ik vooral op zoek naar leuke details. De plooiën in de rug van een jas gebruik ik in een tas. Het model van een jas dwelt me soms

in de richting van een nieuw ontwerp. Zo is elke tas karakteristiek en uniek." Oud leer is moeilijker te bewerken omdat er geen grote oppervlaktes gebruikt kunnen worden. "We hebben alleen het kleine stuk stof van de vest en obstakels als vlekken en gaten moeten we ontwijken", weet Beauduin. "In het begin maakte ik ook tassen met oud textiel maar textiel weedt niet zo mooi oud. Dat het leer al een leven achter de rug heeft, de patine, maakt de stukken alleen maar unieker. En eens de voering eruit is, gaat meestal ook de vieze geur uit de jassen. Maar als de stank te

naar Exclusief

eng is, gooien we de jas in de vuilnisbak, dan is er niets meer mee aan te vangen."

De ontwerper maakt twee collecties per jaar, net als de meeste designers. "Eigenlijk heb ik geen zin om mee te draaien met de seizoenen maar mijn klanten zijn het zo gewoon en ze verwachten het ook van mij", gaat hij verder. "Omdat ik alles met de hand maak, zou ik eigenlijk doorlopend kunnen leveren. Maar met thema's werk ik niet. Er is ówn groot thema en dat is recyclage. Verder zijn de details belangrijk en ook het feit dat ik met zacht leer werk, is kenmerkend." Een collec-

tie bestaat steeds uit een vijftiental modellen, waarvan Beauduin samples maakt die hij dan toont aan de klanten. "Tegenwoordig moet een tas heel klein zijn, of heel groot, iets tussenin is uit de mode. Veel winkels vragen me ook om heruitgaven te maken van oudere modellen. De Baltik is zeer begeerd, en ook de Déclik is al uitgegroeid tot een klassieker."

Pedagoog

De 39-jarige Brusselaar studeerde in 1993 af aan de modeshoel La Cambre. Na zijn studies deed hij mee aan het festival van Hyères

een belangrijke modewedstrijd in Frankrijk. KDC en ging er lopen met de eerste prijs voor zijn herencollectie. Het jaar nadien viel zijn accessoirecollectie er in de prijzen. Nadien richtte hij samen met medestudente Anne Masson de klerencollectie Beauduin/Masson op. "Dat label had niets met vintage te maken, het was een kleding- en accessoirelijn", zegt Beauduin. "Ik heb het zes seizoenen gedaan. Maar er was altijd wel iets aan de hand: ofwel deed de fabrikant moeilijk, ofwel was de leverancier te laat met zijn leveringen. Na drie jaar was ik die problemen beu. Toen ben ik

bij Devaux aan de slag gegaan. Tassen maken is makkelijker dan kleren, je hoeft geen rekening te houden met de verschillende maten. Ik heb heel wat bijgeleerd bij Devaux, vooral over de klassieke maroquinerie. Over de proporties bijvoorbeeld. Zo is een tas met een opening van 19 centimeter te klein, het moet minimum 20 centimeter zijn. Dat is vooral een visueel gegeven, het oog ziet onmiddellijk het verschil. Bij Devaux werken nog echte ambachtslui, de beste van Europa. We zijn niet uit elkaar gegaan met ruzie. In de modewereld gaat iedereen op een gegeven moment zijn eigen weg. Soms wil je gewoon andere dingen uitproberen. Maar mijn hart ligt bij mijn tassen, ik voel me goed." Zoegeloos is Beauduin's leven niet, maar voor de problemen die hij nu ondervindt, heeft hij tenminste zelf gekozen. "Zo heb ik pedagogische problemen met mijn klanten. Veel van mijn klanten snappen het principe van de *pirés* amigues niet. Ze vinden één model mooi en willen alleen maar dat model aankopen. Maar ik kan het niet exact namaken want elke jas is anders. En elke tas dus ook. Dat begrijpen ze niet. Een ander 'naderf' is dat onze capaciteit gelimiteerd is. Alle tassen worden met de hand gemaakt, om een stuk te maken heb ik een dag nodig." Beauduin kan, samen met zijn assistente Vivianne Bonna-

fon, 150 stuks per seizoen maken. Voor een tas betalen klanten tussen de 300 en 400 euro, wat voor een artisaan gemaakt handtas niet eens zo duur is.

Nederig

Acht jaar geleden, in 2000, produceerde Beauduin zijn eerste tas van gerecycleerd leer. "De dolleroeciencrisis was net uitgebroken, het leer was zeer duur. Waarom duur leer kopen als je tonnen materiaal hebt om uit te putten,

Waarom duur leer kopen als je tonnen materiaal hebt om uit te putten?

vraag ik me af. Ik was ook de verspilling in de modewereld beu. Er wordt veel weggegooid, genant gewoon. Ik wilde iets doen aan die verspilling. Op een nederige manier weliswaar, het zijn maar tassen. Toen ik net begon, voerde een journalist dat wat ik deed een trend was die snel zou voorbijgaan. Wel, ik ben al acht jaar bezig en de zaken gaan goed. Mijn tassen zijn duidelijk geen trend. In het zuiden recupereren ze al eeuwen stoffen, uit

noodzaak. Ik ben ervan overtuigd dat die werkwijze ook bij ons ingeburgerd zal raken." Beauduin's tassen worden verkocht in de beste boetieks van België. Hij heeft ook klanten in Japan en de VS maar België blijft de belangrijkste afzetmarkt. "Hier krijg ik reacties van de klanten, feedback krijgen van mensen die mijn tassen in Japan kopen is moeilijker. Van een Belgische klant krijg ik opmerkingen of kritiek. Mijn klanten, chique mensen die van mode houden, kijken eerst naar het esthetische en dan pas naar het recyclage-aspect. In ecowinkels krijg ik mijn tassen niet verkocht, daarvoor zijn ze te duur." Dat er nog een eco- en biogolf zal komen, daarvan is Beauduin overtuigd. "Zelfs de grote winkeliers zoals H&M, C&A en Zara zullen steeds grotere ecolecties uitbrengen. Ik ben een optimist, met de tijd zal het besef wel komen. Maar het is voor de consument niet makkelijk: wil hij fair trade, wil hij iets dat goed voelt op zijn huid of wil hij iets kopen dat het milieu niet schaadt? Fair trade, bio en eco zijn drie verschillende manieren van denken. Misschien ga ik op een dag de politiek wel in. Maar nu is het mijn taak me te engageren via de mode. Er wordt al genoeg gesensibiliseerd, de mensen moeten nu actie ondernemen." ■

INFO www.beauduin.be